

ogsaa Mangler til Stede med Hensyn til Lærerkæfter, det fornødne Antal af disse og deres Vilkaar og Stilling. Det maa nu ikke glemmes, at den Omstændighed, at Kravene for Diebliffet stille sig store, og endnu nogen Tid ville stille sig store for en væsentlig Del er begrundet deri, at det har været saa længe, inden man fra Folkethingets Side har villet tage disse Spørgsmaal op. Fra Universitetets og fra Undervisningsministeriets Side er det nemlig længe siden, at adskillige af disse Punktter ere blevne bragte frem for det andet Thing, baade som Byggeforslag og Lønningsforslag; men det er vel bekendt, at disse Lovforslag paa tidligere Standpunter ere blevne henlagte, uden at der har været skænket dem nogen Opmærksomhed, uden at de ere blevne fyldestgjorte. Som en Følge deraf er det ganske naturligt, at man, naar Spørgsmaalene nu møde mere velvillig Modtagelse, da gaar i Spring og paa een Gang tager, hvad der under en jævnere og roligere Udvikling var kommet af sig selv de enkelte Aar. Naar man ser paa, hvad der paa Finantsloven er givet, og naar dette forbindes med, hvad der maatte ifølge en i det andet Thing afgiven Betænkning er Udsigt til at faae af vigtige Byggeforetager, hvortil der er Trang, saa bunter det jo ikke saa lidt sammen, og dog vil det ikke kunne løses eller ventes, at det dermed er forbi. Der vil vedblivende stilles Krav, for at Universitetet kan komme op paa det Standpunkt, hvorpaa det maa staa, samtidig med at der fra andre Undervisningsanstalters Side — vistnok med stor Føie — stilles Krav i lignende Retning til Førgelse af deres Lærkraft og det Apparat, hvormed de skulle fyldestgjøre de Fordringer, der stilles til dem. Under disse Forhold kan Universitetet jo ogsaa saa meget mindre holde sig tilbage, hvor det gjælder om at holde sig i Hviden med de Krav, som fra Samfundets Side maa stilles til det. Hvad særlig de Bevillinger angaar, som findes her paa Finantsloven, gaende ud paa Forbedringer i Universitetslærernes Stilling, saa er der jo i den Henseende to Retninger eller med Hensyn til to eller tre Hovedpunter viist smødelommen lige overfor Universitetet. Man erkjendte Nødvendigheden af det Standpunkt, som det andet Thing har stillet sig paa, at egentlige Lønningslovs-spørgsmaal

bør ikke komme ind paa Finantsloven, men man mente, at der var visse Dele eller visse Sider af Universitetslærernes Stilling og Vilkaar, der ikke hørte med som nødvendige Bestanddele af Lønningslovene og med Hensyn til dem haabede man derfor at kunne opnaa Noget paa Finantsloven af, hvad der ønskedes og maatte ønskes. Der var f. Ex. Spørgsmaalet om Husleieportioner, d. v. s. de Godtgjørelser, der gives for Boliger, som fra ældgammel Tid have været Universitetslærere tillagte, men i længere Tid have været inddragne til forskjellige andre offentlige og Universitetsøiemed. Ønsket i denne Henseende er fuldstændig imødelommen paa det foreliggende Forslag. Der var tillige ønsket med Hensyn til Universitetslærernes Stilling under den gjældende Lønningslov en gunstigere Beregning af deres Anciennitet og en Udslettelse af en Forskiel, som hænger sammen med noget forældede Tilstande, der staa som en Bevning af Lønningsforhold, som ellers ikke mere kendes, og som særlig for Omverdenen maa staa som ganske uforklarlig, nemlig Forskiellen imellem Universitetslærere, som ere Professorer, og andre, der gaa under andre Navne, nemlig Lektorer eller normerede Docenter. Det er først, om man vil, et Stikettespørgsmaal, som ikke er uden Betydning, og i de mange internationale Berøringer, hvori Universitetet nødvendig maa træde, er det saare vanskeligt eller vel endog ligefrem haabløst at ville forsøge paa at gjøre Andre en saadan Forskiel klar, gjøre dem klar paa, at Universitetslærere, af hvem der kræves ganske det Samme i Videnskabens og Undervisningens Navn som af andre Universitetslærere, staa uden den Betegnelse, som er den traditionelle og historisk givne for Universitetslærere, nemlig Betegnelsen af Professor, medens man samtidig virkelig ogsaa maa opgive Haabet om at forklare nogen Udlænding, at der er en Mængde Mænd, der ikke staa i Forhold til Universitetet og som dog bære Titel af Professor. I internationale Forhold er det ofte af Universitetslærere, hvem det rammer, gjort gjældende, at det berører dem høist pinligt. Paa det sidste internationale Møde i Kjøbenhavn, den lægevidenskabelige Kongres, var det et Punkt, som vedkommende Universitetslærere gjorde opmærksom paa maatte